

தமிழ் இலக்கியங்களில் சில புதிய பார்வைகள்

முனைவர்
இரா. செல்வக்கணபதி

இராமகாதையில் அன்பு

Contact Details

www.saivamonline.com

www.facebook.com/saivamonline

@saivamonline

Saivam Online

sspathipagam@gmail.com

+91 94440 21113

 Pay +91 94440 21113

 9444021113@UPI

11. இராமகாதையில் அன்பு

திருக்குறளில் முதல் இயல் எது என்று என்னைக் கேட்டால், நான் அன்புடைமைதான் என்று உறுதியாகக் கூறுவேன். முதல் நான்கு இயல்களும் நூல் முழுவதற்குமான பாயிரம்- ஐந்தாவது இயலில்தான் அறத்துப்பால் தொடங்குகிறது. ஐந்தாவது இயல் இல்வாழ்க்கை; ஆறாவது இயல் வாழ்க்கைத் துணை நலம். ஏழாவது இயல் மக்கட்பேறு. ஒன்றை நாம் சிந்திக்க வேண்டாமா? இந்த மூன்று இயலும் களவு, கற்புப் பேசும் காமத்துப் பாலில் அல்லவா இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவை மூன்றுக்கும் அறத்துப் பாலில் என்ன வேலை? சிந்தித்தோமா? சிந்தித்தால்தானே புதுமை காண முடியும்! மற்றவர்களுக்கும் கண்டு காட்ட முடியும்.

**திருக்குறளில் முதல் இயல் எது என்று என்னைக் கேட்டால்,
நான் அன்புடைமைதான் என்று உறுதியாகக் கூறுவேன்.**

**மனைவி, குழந்தை என்று பண்பட்ட நெஞ்சில்தான் அன்பு என்ற
மென் விதை முளைத்துச் செழிக்கும் என்று கருதும் வள்ளுவரின்
பாதங்களை நம் கைகள் வணங்கத் துடிக்கின்றன.**

திருக்குறளின் எட்டாவது இயல்தான் அன்புடைமை. மக்கள் மேற்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய நல்லறங்கள் எவைஎவை என்பன

அன்புடைமை முதலாகவே வரிசைப்படுத்தப்படுகின்றன. நாம் முன்னைய வினாவிற்கு வருவோம். விதைக்கு, முளைக்கும் ஆற்றல் உண்டு. ஆனால் எல்லா நிலத்திலும் அது முளைத்து விடாது. கல்லிலும் வன்னிலத்திலும் விதை முளைப்பது இல்லையே. எனவே, விதைக்கப்படும் முன்பு நிலத்தைப் பண்படுத்தியாக வேண்டும். வன்னிலத்தைப் பண்படுத்த நீர் வேண்டும். நீர் பாய்ந்தால்தான் நிலம் கட்டுவிடும். மென்மைப்படும். ஆடவனாகிய வன்னிலத்தில், பெண் என்ற நீரைப் பாய்ச்சி அவனைப் பண்படுத்த முனைகிறார் வள்ளுவர். காமத்திற்காகக் கட்டுவிட்ட ஆடவன் நெஞ்சில் அரும்பிய அன்பு, மூன்றாவது இடத்திற்கும் செல்ல ஒரு குழந்தை வேண்டும். மனைவி, குழந்தை என்று பண்பட்ட நெஞ்சில்தான். அன்பு என்ற மென் விதை முளைத்துச் செழிக்கும் என்று கருதும் வள்ளுவரின் பாதங்களை நம் கைகள் வணங்கத் துடிக்கின்றன.

சினத்தின் உச்சியில் நின்ற எறிபத்தரை வென்ற புகழ்ச் சோழர் அணுகு முறையில், வள்ளுவம் புரிய வருவதைச் சேக்கிழாரைக் கற்றவர்களால் இனங்காண முடியும்.

கற்பார் இராமலிரானை அல்லால் மற்றும் கற்பரோ என்ற அமுதமொழி நிழலாடுகிறது. இராமனைக் கற்பது என்பது அன்பைக் கற்பது என்று பூரிக்கிறது நம் நெஞ்சம்.

அன்புடைமையும், விருந்தோம்பலும் முதலாய அறப் பயிர்கள் எல்லாம் செழிக்க இல்லறம் என்ற நன்னிலத்தை அடையாளப்படுத்துகிறார் வள்ளுவர். இல்லறத்தின் பண்பு அன்பு. பயன் அறன் என்பன அவர் கோட்பாடு. வள்ளுவர் போல் அன்பைப் பயிர் செய்ய விரும்பிய அறநெறியாளர் வேறு ஒருவர் இவர். அறத்திற்கு மட்டுமன்று; அறத்திற்கு நேர்மாறான மறத்திற்கும் கூட அன்பே துணையாகும் என்பது வள்ளுவத்தில் ஓர் அரிய நுணுக்கம். சினத்தின் உச்சியில் நின்ற எறிபத்தரை வென்ற புகழ்ச் சோழர் அணுகு முறையில், வள்ளுவம் புரிய வருவதைச் சேக்கிழாரைக் கற்றவர்களால் இனங்காண முடியும்.

கம்பன் வள்ளுவரை முற்றாக உள்வாங்கிக் கொண்டவன். இராமனின் பேருள்ளத்தில் அன்பே ஆட்சி செய்திருப்பதைக் கவிஞன் இனம் காண்கிறான். பெற்றோர்பால் அன்பு; உடன் பிறந்தோர்பால் அன்பு; நாடி வந்தவர்கள் பால் அன்பு; தீமை செய்தாரிடமும் அன்பு என்று இராமனை உணர்ந்தவன் கம்பன். உன்னத உயிர்ப் பண்பாகிய அன்பைத்

தன் இலக்கியத்தில் முடி குட்டி ஆட்சியில் அமர்த்துகின்றான் கவிஞன். கம்பனின் அன்பில் விளைந்த, அன்பு பற்றிய பதிவுகளைத் திரட்டிக் காணும்போது, நாமும் அன்பில் திளைத்து, அன்புக்கு அடிமை பூணுகிறோம். கற்பார் இராமபிரானை அல்லால் மற்றும் கற்பரோ என்ற அமுதமொழி நிழலாடுகிறது. இராமனைக் கற்பது என்பது அன்பைக் கற்பது என்று பூரிக்கிறது நம் நெஞ்சம்.

அன்பாவது யாது?

அன்பை விரும்பாதவர் உலகில் எவரும் இலர். அனைவரும் அன்பை உணர்வர். என்றாலும், அன்பாவது யாது? என்று வினவின் விடை கூறல்கடினம். உணர்விற்கு வரும்யாவும் சொற்களுக்குள் முற்றாக வர இயலாது. இதுதான் அன்பு என்று, காணக் காட்டும் ஒன்று அன்று என்பர், இறையனார் அகப்பொருள் உரைகாரர் நக்கீரர். அன்புடையராகிய குணம் ஒவரிடத்தில் காணப்படும்போது, இவ்விடத்து அன்பு உண்டு என்று தீர்மானிக்க மட்டுமே இயலும். அன்புடைமை பாடிய வள்ளுவரும் அன்பிற்கு இலக்கணம் கூறினார் அல்லர்.

இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு

இல்லறத்தார் மேற்கொள்ள வேண்டிய அறங்களுள் தலையாயது அன்பே. திருக்குறளில், அன்புடைமை எட்டாவது அதிகாரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஒருவகையில் அதுவே முதல் அதிகாரமாகக் கருதத்தக்கது. உலகத்தில், இன்புற்று வாழ்ந்தார் இவர் என்று ஒருவரைச் சுட்டிக் கூற முன்வந்தால், அவர் பெற்ற இன்பத்திற்கு மூலம் அன்பாகத்தான் இருக்கும் என்பது வள்ளுவர் கண்டது. கல்வி, செல்வம், வீரம், புகழ் என்று பலவற்றை, ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினாலும் இறுதியில் அன்பே இன்பத்தின் மூலம் என்பது போதரும்.

அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.

அரிதின முயன்ற தேடலுக்குப் பின், வள்ளுவர் தெரிந்து வெளிப்படுத்திய உண்மை இது.

திருக்குறளில், அன்புடைமை எட்டாவது அதிகாரமாக
அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஒருவகையில் அதுவே முதல்
அதிகாரமாகக் கருதத்தக்கது.

அன்பிலக்கியம்

கம்பர், வள்ளுவத்தில் பெரிதும் தோய்ந்தவர். வள்ளுவத்தை முற்றாக உள்வாங்கிக் கொண்டு, தம் காப்பியத்தில் அதன் அழகினைப் பட்டை தீட்டிக்காட்டிய கவிதைச் சிற்பி அவர். இராமகாதை முழுவதையும் ஆராய்ந்தால், முடிவில் அது ஓர் அன்பிலக்கியம் என்றே தன்னை இனங்காட்டி நிற்கும். எங்கே தொட்டுத் தட்டினாலும் ஒரே ஓசை தருவது நல்ல ஒரு பாத்திரத்தின் இயல்பு. கம்பனில் எங்கே தட்டினாலும் கேட்கும் அடிநாதம் அன்பு, அன்பு, அன்பேதான்!

எங்கே தொட்டுத் தட்டினாலும் ஒரே ஓசை தருவது நல்ல ஒரு பாத்திரத்தின் இயல்பு. கம்பனில் எங்கே தட்டினாலும் கேட்கும் அடிநாதம் அன்பு, அன்பு, அன்பேதான்!

எது பூசனை?

இறைவனுக்கும், மேலோருக்கும் மனமுருகிச் செய்யப்படும் வழிபாடு பூசனை எனப்படும். பூக்களால் செய்யப்படுவதால் அது பூசை என்று ஆகியிருக்கலாம். வட மொழியாளர் இதனை பூஜா என்றும் பூஜை என்றும் அழைப்பர். இதனை அர்ச்சனை என்றலும் வழக்கு. அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் என்றார் சேக்கிழார். இத்தொடரை இறைவன் கூற்றாகப் படைத்த சேக்கிழாரின் நோக்கம் பெரிது. கம்பர் ஒரு படி மேலே போகிறார். பூக்கள், நீர், தமிழ் இவற்றால் செய்யப்படுவன யாவும் சிறந்ததே எனினும் இவற்றினும் மேலான பூசனை ஒன்று உண்டு. அது அன்பு. அன்பால் செய்யப்படுவது.

இத்தொடரை இறைவன் கூற்றாகப் படைத்த சேக்கிழாரின் நோக்கம் பெரிது. கம்பர் ஒரு படி மேலே போகிறார். பூக்கள், நீர், தமிழ் இவற்றால் செய்யப்படுவன யாவும் சிறந்ததே எனினும் இவற்றினும் மேலான பூசனை ஒன்று உண்டு. அது அன்பு. அன்பால் செய்யப்படுவது.

ஒரு வைரவரி

கடல் தாவி இலங்கை சேர்ந்து, சீதாபிராட்டியைக் கண்டு, இராமன் உரைத்த தூது மொழிகளைத் தெரிவிக்க அநுமன் பயணப்படுகிறான். கடலிடையே மைந்நாகம் என்ற மலை அவனைத் தடுக்கிறது. அநுமன் அதனை வீழ்த்தி மேலெழுந்த காலை, மைந்நாகம் தன் அன்புக்கும்

நட்புக்கும் உரியது என்று உணர்கிறான். மைந்நாகம் அநுமனைத் தன்பால் தங்கி ஓய்வெடுத்துச் செல்லவும், விருந்துண்டு மகிழவும் வேண்டுகிறது. அநுமன் அதன் வேண்டுகோளை மறுத்துரைக்கும் இடத்தில்,

பெற்ற யாக்கைக்கு

**என்பில் சிறந்தாயது ஓர் ஊற்றம் உண்டு என்னல் ஆமே
அன்பில் சிறந்தாயது ஓர் பூசனை யார்கண் உண்டே?**

என்று பேசுகிறான். உடலுக்கு ஊற்றம் எலும்பு என்றால், உயிருக்கு ஊற்றம் அன்பே என்கிறான். அன்பிலும் மேலான பூசை உலகில் வேறு இல்லை என்று சாதிக்கிறான். கம்பர் அன்பிற்குத் தரும் மிகப்பெரிய இடம் இது. அன்பில் சிறந்தாயதோர் பூசனை யார்கண் உண்டே என்பது கம்பரில் இதயத்தில் பதித்துக்கொள்ள வேண்டிய வைர வரியாகும்.

அவதி ஓர் ஆய்வு

அன்பையும், அன்பையும் இணைக்கும் இன்னொரு இடமும் இராமகாதையில் உண்டு. அநுமன் இராமனைச் சந்திக்கும் முதற்சந்திப்பில் கம்பர் அன்பின் கட்டுப்படுத்த இயலாத வேகத்தை இனங்காட்டுகின்றார். அன்பு எவரேனும் ஒருவர்மேல் கட்டுப்படுத்த இயலாத உணர்வுடன் பாய்ந்தாலும், ஏதேனும் ஓர் உயிரின் மேல் கரைபுரண்டு சென்றாலும், அந்நிலைக் களத்தே இனங்காணமாட்டாத ஒரு பிணைப்பு அல்லது, பண்டையத் தொடர்பு நிலை பெற்றிருத்தல் சத்தியம். இராமனை முதல் முதல் கண்ட அநுமன் என்புகள் உருகுகின்றன. நெஞ்சில் இராமன்பால் பெருங்காதல் ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்றது. இதனை உணர்ந்தவன், இப்புதியவன்பால் அன்பு பெருக்கெடுப்பதால் என்ன துன்பம் வந்து விடப் போகிறது என்று தேறி மகிழ்கிறான்.

**என்பு எனக்கு உருகுகின்றது, இவர்கின்றது அளவில் காதல்
அன்பினுக்கு அவதியில்லை, அடைவு என்கொல்?
அறிதல் தேற்றேன்.**

என்பது அநுமன் நெஞ்சு உணர்வாகக் கம்பன் பதிவு செய்யும் தொடர்கள். அன்பினுக்கு அவதியில்லை என்பது ஓர் அரிய தொடர். அவதி என்ற சொல்லுக்கு அகராதிகள், துன்பம், தவணை, கணக்கு, எல்லை, துயர், அளவு, காலம், முடிவு, சமயம் எனப் பல பொருள் உரைக்கின்றன. என்றாலும், இங்கே துன்பம் என்று பொருள் கொள்வதே சிறக்கிறது. என்பு உருகவும், காதல் பெருக்கெடுக்கவும், இராமன்மேல் அன்பு சென்று

சேர்கிறது. இது எதனால்? ஏன்? என்று நான் அறிய மாட்டேன். என்றாலும் ஒன்று தெளிவு. பிறர்பால் செலுத்தும் அன்பால் ஒருவேளை நன்மை ஏதும் விளையாது போனாலும் கூட அதனால் வரும் துன்பம் ஏதும் இல்லை என்ற தெளிவு அவனுள் எழுகிறது.

அன்பினுக்கு அவதியில்லை

என்ற அரிய உண்மை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அன்பு என்றும் இன்பமே தவிர, ஒருகாலும் அது துன்பமாதல் இல்லை என்ற பேருண்மை விருந்தாகக் கம்பரால் படைக்கப்படுகிறது. அன்பு, என்றும் இன்பமயமானது என்ற தத்துவம் நிலைநாட்டப்படுகிறது.

**அன்பு என்றும் இன்பமே தவிர, ஒருகாலும் அது துன்பமாதல்
இல்லை என்ற பேருண்மை விருந்தாகக் கம்பரால்
படைக்கப்படுகிறது. அன்பு, என்றும் இன்பமயமானது என்ற
தத்துவம் நிலைநாட்டப்படுகிறது.**

அறத்திற்கு எது ஆதாரம்?

அறம் வெல்லும்; பாவம் தோற்கும் என்பது, இராமகாதை உணர்த்தும் பேருண்மையாகும். இதனைப் பாவிகம் என்பர் வடநூலார். உலகத்துக்கே பொதுவான அறநூல் படைத்தவர் வள்ளுவர். அங்கே அறம், பொருள், காமம் மூன்றும் பேசப்பட்டாலும், வள்ளுவத்தை அறநூல் என்றே ஆன்றோர் குறித்துப் போந்தனர். அறம் பாடிற்றே ஆயிழை கணவ என்பது புறநானூறு. அறத்தின் நிலைபேறே சிறந்த தனிமனித வாழ்வுக்கும், சமூக வாழ்வுக்கும் அடித்தளம். அந்த அறம் நிலைபெற வேறு ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா? என்ற வினாவிற்குக் கம்பர் நுட்பமான விடை கண்டு காட்டுகிறார். கம்பரின் அன்பு, மூன்றாவது முறையாக முடி சூடிக்கொள்கிறது.

அன்பில் நிற்கும் அறங்கள்

தனிமனித அறங்களைக்கூற வந்த வள்ளுவர், அவற்றை இரு கூறுகளாக்கி, இல்லறத்தாருக்கும், துறவறத்தாருக்கும் இவை அறங்கள் என்று பகுத்துக் காட்டுகிறார். இல்லறத்தார் மேற்கொண்டு ஒழுக வேண்டிய அறங்களைக் கூற வந்த வள்ளுவர், முதலில் அன்புடைமை கூறாது, இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணை நலம், மக்கட் பேறு என்று மூன்று அதிகாரங்களை முன்னிறுத்தி, அவற்றின் பின்னரே அன்புடைமை

வயப்பட்ட அன்பினும், கண்ணப்பரின் அறியாமை வயப்பட்ட அன்பே காளத்தி ஈசனுக்கு உகப்பாக இருந்ததைச் சேக்கிழார் இனங்காட்டுகிறார். கங்கை வேடன் குகன், அன்பில் கொணர்ந்த மீனும், தேனும் இராமனுக்குப் பிடித்தமைக்குக் காரணம், அவன் உள்ளத்திருந்த அன்பே என்பது ஒருநதலை.

அரிய; தாம் உவப்ப; உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக் கொணர்ந்த; என்றால், அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றே, பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்; எம்ம னோர்க்கும் உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டம் அன்றோ.

அன்புடன் கூடிச் செய்யப்படுவன தவறாயினும் அதனை உள்ளவாறு இனங்காண வல்லார்க்கு அது மேலான ஒன்றாகவே தோன்றும். பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம் என்ற தொடரில் கம்பர் அன்பின் உயர்ச்சிக்கு ஓர் அணிமாளிகை கட்டி மகிழ்கிறார்.

பிற இடங்களில் அறியாமை இகழ்ப்படுமாயினும் அது அன்புடன் இணைந்து வெளிப்படும்போது அழகு பெற்றே சிறக்கிறது. சிவகோசரியாரின் அறிவு வயப்பட்ட அன்பினும், கண்ணப்பரின் அறியாமை வயப்பட்ட அன்பே காளத்தி ஈசனுக்கு உகப்பாக இருந்ததைச் சேக்கிழார் இனங்காட்டுகிறார்.

அன்புக்கு எல்லை உண்டா?

அன்பு துணையாவது அறத்திற்கு மட்டும் அன்று. வீரத்தின் வெளிப்பாட்டிற்கும் கூட அவ்வன்பே ஆதாரம் என்பார் வள்ளுவர். இராமன் கொண்ட அளவற்ற அன்பு, குகனிடம் முதன்முதல், பரதனைக் கண்டபோது வீரமாக வெளிப்படுகிறது. ஆழ நெடுந்திரை ஆறு கடந்திவர் போவாரோ என்ற குகனின் வீரம் அன்பில் கிளைத்தது. மறத்திற்கும் அஃதே துணை என்ற குறள் இலக்கியமாகக் கங்கை கரையில் விரிகிறது.

பரதனை உள்ளவாறு குகன் இனங்கண்டபின், இலக்குவன் இராமனுக்குச் செய்த பணிவிடைகளை எடுத்துரைக்கிறான். இலக்குவன் தொண்டினை உள்ளவாறு உணர்ந்த பரதன் அவனைப் பலபடப் பாராட்டித் தன்னைத்தானே நொந்து கொள்கிறான். அக்காலை, பரதன் கூற்றாகக் கம்பர், அன்புத்துக்கு எல்லை உண்டோ? என்ற அழகிய தொடர் அமைத்து, அன்பின் விளையும் செயல்களுக்குப் பெருமீதம் சேர்க்கிறார். அன்பு மட்டும் ஊற்றமுடையதாக அமைந்துவிட்டால், அது எதனையும் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்று விடும். இது சிறுமை தருவது, இது பெருமை

தருவது என்று பிரித்து நோக்கும் நோக்கத்தைத் தகர்க்க வல்லது அன்பு ஒன்று மட்டுமே. ஓர் அண்ணனுக்குத் தம்பி செய்யக் கடவ கடமைகளைக் கடந்து, இலக்குவன் செய்த பணிவிடைகள் உறவால் வந்தவையல்ல. அவை அளவற்ற அன்பின் வெளிப்பாடுகள். இங்கேதான் கம்பருக்கு,

அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டோ?

என்ற அரிய உண்மை புலப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. கன்றின் உடல்மீது உள்ள அழுக்கை, நாவால் நக்கி நீக்கும் பசவிடமும், குழந்தையின் மலத்தையும் முகஞ்சுளிக்காது கழுவி நீக்கும் அன்னையிடமும் அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டோ? என்ற தொடரைப் பொருத்திப் பார்த்தால் கம்ப சித்திரத்தின் அழகு புலப்படும்.

அன்பு மட்டும் ஊற்றமுடையதாக அமைந்துவிட்டால், அது எதனையும் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்று விடும். இது சிறுமை தருவது, இது பெருமை தருவது என்று பிரித்து நோக்கும் நோக்கத்தைத் தகர்க்க வல்லது அன்பு ஒன்று மட்டுமே

அன்பு செய்து வாழ்வோம்

அன்பின் சிறப்பை வேறுபட்ட பல கோணங்களில் கம்பர் விளக்கும் இடங்கள் இன்னும் உண்டு. ஏராளம் உண்டு. எதிரில் வரும் குடிமக்களிடம் நலம் விசாரிக்கும் இளைய இராமபிரானின் அன்பை, முதிர் தருகருணை என்று கம்பர் இனம் காட்டுகிறார். அடைக்கலம் புகுந்தவன் அன்பில் திளைத்து, அவசர வாக்குறுதி தந்து, துயரில் சிக்கிக் கொண்டு நின்றதும் கூட ஓர் அன்பின் வெளிப்பாடே. இன்று போய் நாளை வா என்பது கூட, பகைவனுக்கு அருளும் அன்பின் ஒரு கூறுதான். சானகி நகுவன் என்று நாணப்பட்டுக் கிடந்த இராவணன், கும்பகாணன் மறைவுச் செய்திகேட்டு, அவள் முன்னரே தரையில் புரண்டு அழுகிறானே அங்கே கூட சகோதர அன்பின் முன் காமம் வீழ்த்தப்பட்டமை நிழலாடுவதைக் காண முடிகிறது.

இவ்வாறு தொட்ட இடமெல்லாம் அன்பைப் பேசி, அன்பின் திறங்காட்டி, அன்பே யாவற்றிலும் உயர்ந்த உயிர்ப் பண்பு என்பதை நிறுவும் கம்பரை நினைந்து அன்பு செய்வோம். அன்பினை அணியாகப் பூண்டு மகிழ்வோம். அன்பால் உயிர்க் குலங்களை எல்லாம் நேசித்து வாழ்வோம்.